

מסורת הש"ס

(א) שנת כז. ב"ק מז. בטרון:
 גדל. (ב) פטוה מז.
 (ג) תוספת פ"א.
 (ד) פטוה מז. (ה) לקמן
 כז. (ו) יבמות לב. גדרים
 סה. לקמן
 (ז) פסחבדרין יז. ושי"ל
 (ח) ליה יעב"ל. (ט) שנת פ.
 לפיל יע. פסחבדרין סב.
 ין (לפיל יע). (כ) ז"ל קמא
 דתענית ד' ט.

1. או נפש כי תשבע
לבשא בשמים להדיע
או להדיש לכל אשר
יקטא האדם בשבעה
תעלם ממנו והוא ידע
ואשם לאחת מאלה:
ויקרא ה' ה
2. איש כי יזר נזר לוי
או השבע שבעה לאמר
אמר על נפשו לא יחל
דבר בקל היצא ממנו
בעשרה:
ממרו ל' ג
3. לא תחבוש ולא
תכשוש ולא תשקור את
עמיתך:
ויקרא ט' יא

[א] גם' או נפש כי תשבע
לבעול בשפתים. נמחק ונ"ב
אשר יבטל:

שורה דורש את כל
 התורה ברורה בכלל
 ופרט. את עשרות כל
 המורה כולל ומפרט
 שיהיה אחת ושלמה וברי
 ומועט. והדבר כולל
 ופרט משמע וי פרט
 הכל אחד כלל מפרט
 כלל הכולל כלל מפרט
 כלל אלה המעשרות
 ולחילת הדברים המוח
 למפרט את דבר עמו כל
 שאל מפרט מהו הכל
 כלל ונתנה וי שאל
 אמר לך עכשיו ולא יותר
 כי אתי כלל שי עזר
 הפרט כלל להפוך עזר
 ודין כל מקור עזר אלה
 הדינים כלל הכולל אלה
 כלל האחרון אלה
 דברים המוח המפרט
 והדברים המפרט
 כדברי ומועט כלל משמע
 כל פרט הכל אחד כלל
 מפרט כלל מפרט
 כלל אלה המעשרות
 משום כדכלל חק המפרט
 כלל המעשרות אלה מפרט
 המפרט
 המעשרות וי הדד אלה
 כדברי אחרי הדברים אלה
 לזכר כל מין ולחילת
 דברים כלל מפרט
 אחרון כלל מפרט
 מועט, וכל אחד
 כדבר מפרט עזר דין
 (מסכתא) כלל גבי כל
 הנשקל נתון, דמאן
 דדבר מפרט ומועט
 משמע וי כדברי ומועט
 לחזיר כלל ריני אחרון
 (מסכתא) (מורה)

שָׁאִין כֵּסֶן הָרַעֵם וְהַטֵּבָה. שְׁאֵרוֹק דָּרוֹר לִים: סִלֵּי יִי שִׁפְעֵם לִנְפֹשׁ.
מִלֵּךְ מִקְדָּשׁ: ר' יִשְׁמַעֲלֵל שִׁפְעֵם כּו'. הִכִּי שְׁמִיעַ לִיה לִרְכִּי יוֹמָן
שִׁרִי יִשְׁמַעֲלֵל שִׁמְעֵל אֶת רִבִּי נְחֻמַּי: מֵאִי יִשְׁמַע מִיַּעַם מֵאִשׁ. דְּדַבֵּר
שִׁרִי אֶשְׁכֵּר הוּא וְהִיא לִנְשֵׁתָא אֶת הִרְדּוּ לֵאמֹר: לֹא יִי לִי דְדַרְדּוּ. לֹא
שִׁמְעֵם אֲלֵךְ דְּדַבֵּר שִׁפְעֵם לִי לְקִישׁ
שְׁבוּעָתָא וְהִיטֵנוּ הֵבֵל: לֹא שִׁפְקִיר.
שְׁבַעֵת שִׁפְעֵבֵל אֶת אֲלֵךְ לִשְׁקִר:
הִלְדֵּם שְׁבוּעָתָא. שִׁיבֵל אֲלֵךְ שְׁבַעֵת
שְׁבוּעָתָא שִׁיבֵל לְבִי עֲלִי: פִּרְעֵ לְגִוּוֹם.
דְּמַפְרַשׁ לְקִישִׁי בְּגוּן שְׁבוּעָתָא
לְשַׁבֵּר וְכִסְבּוֹר שְׁבַעֵת שְׁבַעֵת.
וְקִישִׁי (עֲרִי) דְּעִי אֶס כֵּן שְׁבַעֵת שְׁבוּעָתָא
לְשַׁבֵּר הִכִּי מִשְׁכַּחַת לֵה: שְׁבוּעָתָא
וְעֵלֵם. שְׁמַעְתֵּלְתָּהּ מִמֶּנּוּ שְׁבוּעָתָא:
הֵעֵלֵם חֶסֶן. בִּלְלָא שְׁבוּעָתָא. לְקִישׁ מַפְרַשׁ
לֵה: לִנְכֵּר חֶסֶן. כְּסָבוֹר הִיטֵ
לִשְׁבַעֵת שְׁבַעֵת: אִישׁוֹנִי. שְׁכַח: אֶחָם
שִׁיבֵל. אִי אֶחָם מִוֹלָל הֵעֵלֵם חֶסֶן
בִּלְלָא הֵעֵלֵם שְׁבוּעָתָא וְהוּא יִיבֵל אִישׁ
מִנֵּה: אֲלֵמָלֵל לֹא. אִין אֶחָם מִוֹלָל
וְהוּא בִלְלָא וְהוּא בְּמִתָּה וְהוּא מִשְׁכַּחַת לֵה
כִּי: עֵלֵם דְּרַפְּאִי פִּסָּא. שִׁפְעֵל וְגַבִּי
דְּהִי אֶת הֵעֵלֵם שְׁבוּעָתָא אִי כְּסָבוֹר
שִׁיבֵל נִשְׁבַּע עֲלֵיהּ שְׁהִי כְּסָבוֹר שִׁיבֵל
שֶׁל שְׁעוּרִים: חֲזִין כּו'. כְּבֵר פִּירְשִׁמִּי
אֲלֵל הֵעֵלֵם עוֹמֵלָה וְתִקְדֵּשׁ שְׁבוּעָתָא
יִדְעוּת הַטּוֹמָאֵה: לֹא שִׁבֵּל. שְׁטוֹר:
אִשּׁוֹר

מילתא דלמיה בלחא וז"ל דקולו
 ר' ללמחן דדרש ריבה ומיעט
 וריבה לן לן למעוטי אלף חדא
 מילתא: ל"א שקרמה בישוי שבועתי.
 ואחא האי קרא לגלוי על להרע או
 להטיב דממעט לשעבר אלל דכאי
 לחודיה לא סגי: **את** דבך אנפק.
 נראה דלא למפטריה מקרבן גרידא
 קאמר שלא יטערך לכחוד על
 פנקסו שיביא חטאת שמינה
 שביעיה בית המקדש אלף אפילו
 עובדי נמי ליכא דמחוכה בפרק ארבעה
 נדרים (מדרש דה"ה) דלארץ חתם
 כעס שנדרר שגגות מותרין קן שבעות
 שגגות מותרות ומפסיג היכי דמי
 שבעות שגגות דבר הכהן ורכ אפי'
 דכל חד וחד דלעמייה שטח משחש
 ולא דמי להדיא דהשולח (בבב"ב דף ל"ה.
 וס"ט) שאמרנה יהנה קס המוט נאחד
 מבניה שנענשו דגבי ממון שאפי'
 דמיעקרה הוה לה למידק שפועה
 לכל לריי שבעה אט מחלדתי ומפסיג
 מימה אחאי לא מביעית מרי קראי
 חד לפטור מקרבן וחד לפטור מעונש
 דלשכחן בבב"ב דנדרים (דף י"א.
 ג"י) נאכא לטול את המהוה דמיעט
 לן מרי קראי חד לפטור מקרבן וחד
 לפטור ממלקות ויט לומר דלא דמי
 כלל דהאס שפיר מביעי לן מרי
 קראי חד למיפטור מעונש ומקרבן
 וחד למיפטור מרי ממלקות אלל
 הכא כשפטור שוגג פטרו לגמרי
 מקרבן ומעונש והדיא דס"פ ד'
 אחין ויבמות דף ג"ה ע"ה) דקאמרי לרי
 חייא בר קרפא שקורי משקר ולבר
 קפרא רבי חייא שקורי משקר לא לענין
 עונש שבעה קמיביעית ליה היאך
 אידיע מקלה על ידס אלף בנהה היה
 טועה לומר ששעמ מרבי דכדרי':
 ואי

הוא חייב ואינו חייב על העלם חפץ: אמר מר האדם בשבועה פרט לאנוס היכי דמי "כדרב כהנא ורב אסי כי הוו קיימי מקמי דרב מר אמר שבועתא דהכי אמר רב ומר אמר שבועתא דהכי אמר רב כי אתו לקמיה דרב אמר כחד מינייהו אמר ליה אידך ואנא בשיקרא אישתבעי" אמר ליה לבך אנסך ונעלם ממנו שנעלם ממנו שבועה יכול שנעלם ממנו חפץ תלמוד לומר בשבועה ונעלם ממנו על העלם שבועה הוא חייב ואינו חייב על העלם חפץ: "מחכו על" במערבא בשלמא שבועה משכחת לה בלא חפץ כגון דאמר שבועה שלא אוכל פת חטין וכסבור שאוכל קאמר דשבועתיה אינשי חפצא דכיד אלא חפץ בלא שבועה ה"ד כגון דאמר שבועה אוכל פת חטין וכסבור של שעורים קאמר דשבועתיה דכיד ליה חפצא אינשי כיון דחפצא אינשי "להו היינו העלם שבועה אלא אמר רבי אלעזר דא ודא אחת היא מתקוף לה רב יוסף אלמא חפץ בלא שבועה לא משכחת לה והא משכחת לה "כגון דאמר שבועה שלא אוכל פת חטין והושיט ידו לסל ליטול פת שעורין ועלתה בידו של חטין וכסבור שעורים היא ואכלה דשבועתיה דכיד ליה חפצא הוא דלא ידע ליה אמר ליה אביי כלום מחייבת ליה קרבן אלא אמאי דתפיס בדידה העלם שבועה הוא לישנא אחרינא אמר ליה אביי לרב יוסף סוף סוף קרבן דקא מייתי עלה דהאי פת מיהת העלם שבועה הוא ורב יוסף אמר לך כיון דכי ידע ליה דחטין הוא פריש מיניה העלם חפץ הוא כ"עא מיניה רבא מרב נחמן העלם זה וזה בידו מהו אמר ליה הרי העלם שבועה בידו וחייב אדרבה הרי העלם חפץ בידו ופטור אמר רב אשי חזין אי מחמת שבועה קא פריש הרי העלם שבועה בידו וחייב אי מחמת חפץ קא פריש הרי העלם חפץ בידו ופטור א"ל רבינא לרב אשי כלום פריש משבועה אלא משום חפץ כלום פריש מחפץ אלא משום שבועה אלא לא שנא כעא מיניה רבא מרב נחמן

אין

[illegible]

סב א מ"י פ"א מהל'
 שבוטות הלי' ב קמג
 לארץ רמח טושיט י"ד סי'
 רלו סעיף א:
סג ב מ"י שס פ"ג הלי' א
 ג קמג שס טושיט י"ד
 סימן רלכ סעיף יב וסי'
 רלט ק"א:
סד ג מ"י שס פ"א הלי'
 יב קמג שס:
סה ד ה מ"י שס פ"ג
 הלי' ט:
סו ו מ"י שס הלכה י:

תנ"ך וישראל אשר
אורי אלה אל תהיה
שנא אתי אל תהיה
אמר לו כי קבלה אם
כן אין לי אלה בריים
שש שנים היתה הנחה
רובת שכן אלה היתה
הנחה מן אל מרוב
החבול אין אלה בריה
הנחה לכן פירוש אם
יכלה הנחה ואל תהיה
אלה הנחה שכן הם
כלי אשר יבטא האדם
אילו בריים אלה הם
הנחה הנחה בריים
אשר בריים אלה;
חז' אלה אל תהיה
אין לי אלה בריים
שש שנים היתה הנחה
רובת שכן אלה היתה
הנחה לכן פירוש אם
יכלה הנחה ואל תהיה
אלה הנחה שכן הם
כלי אשר יבטא האדם
אילו בריים אלה הם
הנחה הנחה בריים
אשר בריים אלה;
חז' אלה אל תהיה
אין לי אלה בריים
שש שנים היתה הנחה
רובת שכן אלה היתה
הנחה לכן פירוש אם
יכלה הנחה ואל תהיה
אלה הנחה שכן הם
כלי אשר יבטא האדם
אילו בריים אלה הם
הנחה הנחה בריים
אשר בריים אלה;